

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **T. T. B.**, zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2019, č. j. OAM-1018/ZA-ZA11-HA08-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 6. 2019, č. j. 54 Az 1/2019 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ň ě n í :

I. Vymezení věci a obsah kasační stížnosti

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 6. 2019 neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl. Konstatoval, že žalobce k odjezdu z vlasti vedly pouze ekonomické důvody. O udělení azylu požádal až ve chvíli, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Výrok rozhodnutí je srozumitelný, konkrétní a určitý, stejně tak jeho odůvodnění. Krajský soud považoval za správné závěry žalovaného týkající se naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Tvzení stran svého špatného zdravotního stavu uvedl žalobce až v řízení před soudem, ačkoli byl na svůj stav ve správním řízení dotazován. Krajský soud měl proto tato tvrzení za účelová. Žalobce žádné důkazy o svém špatném zdravotním stavu nepředložil. Soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu a nevyporádání žalobcovy argumentace.

[3] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

[4] Stěžovatel namítá porušení § 3 a § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Soud přešel stěžovatelem namítané skutečnosti, omezil se na odkazy na napadené rozhodnutí. Stěžovatel zejména namítá nedostatečné posouzení možnosti udělení azylu (správně zřejmě

doplňkové ochrany, pozn. soudu) podle § 14a zákona o azylu. Nedostatečné je zdůvodnění ve vztahu k absenci hrozby vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) citovaného zákona.

[5] Stěžovatel požadoval zejména udělení humanitárního azylu. Posouzení provedené žalovaným a krajským soudem je nedostatečné. Stěžovatel také namítá nedostatečné posouzení otázky nebezpečí azylově relevantní újmy. Správní orgán neshromáždil dostatečné a aktuální podklady nezbytné pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany a veškerou důkazní tíhu ponechal na stěžovateli. Stěžovatel požaduje zrušení rozsudku i rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadené rozhodnutí a rozsudek krajského soudu a navrhl, aby soud kasační stížnost zamítl.

II. Posouzení věci

[7] Kasační stížnost je přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti a výčtem jejích typických kritérií se soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění pro stručnost odkazuje.

[8] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění soud konstatuje, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Soud neshledal tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů.

[9] Rozhodnutí žalovaného i soudu vychází z náležitě zjištěného skutkového stavu, k jehož objasnění vyvinul žalovaný dostatečnou aktivitu. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného rovněž splňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, jak jsou interpretovány např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2006, č. j. 4 Ads 23/2004 - 49. Co se týče kvality a dostatečnosti důkazů opatřovaných správním orgánem v řízení o udělení mezinárodní ochrany, lze odkázat především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 (žalovaným opatřené podklady požadavkům zde vysloveným dostály). Žalovaný respektoval rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které vyplývá z § 49a zákona o azylu (např. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Žalovaný (stejně jako následně krajský soud) však dospěl k závěru, že stěžovatel netvrdil žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu. K podmínkám, které je třeba kumulativně splnit pro udělení mezinárodní ochrany, se soud již podrobně vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62. Z tvrzení stěžovatele a obsahu spisu soud považuje za nepochybné, že stěžovatel tyto podmínky nesplňuje.

[10] Institut mezinárodní ochrany není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na mezinárodní ochranu založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám. Slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ mezinárodní ochranu neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60).

[11] Institut humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, zejména požadavky na správní uvážení o něm, byl již mnohokrát předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudky ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Stěžovatelovy naprosto obecně formulované námitky ohledně jeho neudělení nevyvolávají žádné otázky, které by nebyly již judikaturou řešeny. Námitka nedostatečného posouzení hrozby vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu je nepřijatelná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v žalobě (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Je tedy zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje na stěžovatelovy námitky dostatečnou odpověď. Soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu